

REFLEXIE

LARISA BĂLAN

Soarta îmi este vicleană,
Mă închide într-o cușcă...
Eu sunt animal de pradă,
Iar ea animal ce mușcă.

Mă transform în mii de fețe
Și încerc să scap,
Nu găsesc uși, nici ferestre
Eu - animal izolat...

Am prins zăbrelele în mâini
Și gust din aer și din praf...
Zâmbesc, absurd înnebunesc!
Mă strigă! Eu încep să tac...

Aș da foc într-un colț la un copac,
Să ardă tot și noi cu el,
Sufletul în destin evacuat
Să se mistuie, să fie condamnat!

Aș da foc, dar n-am chibrit...
Ş-ătunci îmi sterg o lacrimă...
O să rămân aici un timp
Să aştept să mai cresc... eu sau copacul...

A venit soarta cu daruri
Și îi văd întâia oară chipul,
Încerc să rup gratile,
Să o sugrum, să sparg zidul.

Dar mă lovesc de mine!
În jur nu-s gratii, doar oglinzi...
Zâmbesc hain în colțul gurii,
Căci în mii de cioburi o să mă sparg!
Suspin! Nu urlu!
Nu e nimic...
Toți oamenii încet, încet dispar...